Biblia – kniha napísaná pre mňa

Category: Biblia
written by Drahoslav Vajda | 1. júla 2026

Predslov ku kategórii „Biblia“ a cyklu článkov „Činnosť Božieho slova“

Milí priatelia!

Dovoľte mi, aby som zastavenia nad Bibliou začal práve prehlásením: *Biblia je kniha napísaná pre mňa*. Nie je to prejav neskromnosti, ale moja životná skúsenosť. A skúsenosť nielen moja, ale aj iných bratova sestier, ktorí, keď zobrali Bibliu do rúk, ostali užasnutí, že čo je to za knihu?! Biblia sa nám predstavila ako zrkadlo nášho života a ako kniha, ktorá hovorí do našich životov: „K*niha napísaná pre mňa“,* a takou je pre mňa stále.

Prvý vážnejší kontakt s Bibliou som mal po jednej konferencii Slovenských fyzikov. Jeden z prednášajúcich hovoril na témy vedného oboru *synergetika*. Jeden z javov v tomto obore nesie pomenovanie *Matúšov fenomén* a s miernou iróniou poznamenal, že pomenovanie je vzaté z Biblie. Nepovedal viac, ale rozhodol som sa, že keď prídem domov, preskúmam túto vec. V našej domácej knižnici som uschovával Bibliu, ktorú som bol dávno dostal od svojej mamy, ale vôbec som si ju neotváral, len som ju uchovával ako pamiatku na ňu. Podľa obsahu som usúdil, že by to mohlo by v Evanjeliu podľa Matúša. Čítal som, čítal som, ale ničomu so nerozumel.

Na najbližšej konferencii sa situácia opakovala. Opäť bola prednáška o synergetike, ten istý prednášajúci, ktorý opäť pripomenul *Matúšov fenomén* a aj to, že toto pomenovanie má pôvod v Biblii. Opäť som sa rozhodol, ale tentokrát už skalopevne, že už vypátram, prečo je tento fenomén pomenovaný po Matúšovi a prečo pomenovanie je vzaté práve z Biblie.

Znova som si doma otvoril Evanjelium podľa Matúša a čítal som ho odpredu,

odzadu, ale jediné, čo som pochopil bolo, že nejakí ľudia, ktorých viedol nejaký Ježiš, chodili krížom-krážom po krajine Izrael a s kými sa stretli, s tými sa hádali. Zavrel som Bibliu a so slovami, ktoré som adresoval manželke: „To nie, toto ja nechcem! Oni sa hádajú a ja by som potreboval niečo milé, potešujúce“, som Bibliu založil naspäť do knižnice. Boli to roky 1984-1986.

Roky pribúdali, rozorvanosť mojej duše rástla a čas, ako to chápem dnes, pomaly dozrieval do okamihu môjho obrátenia sa k Bohu a znova zrodeniu. Došlo k tomu 1. februára 1992. Píšem o tom v článkoch umiestnených v priečinku Prosím, zoznámme sa!

Keď som sa vrátil z pobytu na chate, kde došlo k môjmu znovuzrodeniu, opäť som siahol po Biblii. A teraz som užasol! Teraz nastal okamih, o ktorom píšem vyššie: *Je to kniha, ktorá je napísaná pre mňa!* Porozumel som aj tomu, prečo som jej v predchádzajúcich rokoch nerozumel – nemal som Svätého Ducha. V znovuzrodením som dostal Svätého Ducha a je to práve on, ktorý mi otvára Písma a dáva mi porozumenie Božiemu slovu – samozrejme nielen mne.

Bibliu som už viac neodložil do knižnice. Stala sa súčasťou môjho života doma, na pracovisku, sprevádzala ma na turistike aj pri jazde autom. Stával som zavčas rána, aby som ešte pred odchodom do práce stihol z nej načerpať požehnanie a skrze ňu a modlitbu mať spoločenstvo s Bohom. Toto je môj príbeh.

Iný príbeh stretnutia s Bibliou prežil náš syn Peter. Asi v tridsiatich rokoch svojho života prvýkrát vzal do ruky Bibliu. Začal ju čítať od prvého verša 1. knihy Mojžišovej (Genezis) a cez ňu uveril, že Boh existuje a Biblia je jeho slovo. Jeho svedectvo o obrátení v audio formáte sa nachádza na jeho web stránke https://spasa.sk na adrese O autorovi.

Naše príbehy príchodu k Bohu sú odlišné. Aj na nich môžeme vidieť, že Boh má pre každého človeka inú, jeho vlastnú cestu, ktorou ho privedie k viere a pokániu. Petra sme vychovávali v ateisticko-materialistickom duchu. Doma a ani inak o Bohu veľa nepočul. Potreboval vedieť, že Boh existuje a že je to On, ktorý stvoril všetko čo existuje – viditeľné aj neviditeľné. Jeho Svätý Duch viedol hneď od samého začiatku, ako si otvoril Bibliu. Hneď od začiatku mu otváral duchovný zrak a odkrýval Božie pravdy, až ho priviedol k spasiteľnej viere, pokániu a k znova zrodeniu.

Na rozdiel od synovho príbehu, môj príbeh je iný. Ja som vyrastal v náboženskom prostredí, zatiaľ čo on v ateistickom prostredí. Deti veria všetkému čomu veria ich rodičia až do času dospievania. Potom sa postavia na vlastné nohy, uveria svojou vierou a idú ďalej už svojou cestou nezávisle od viery rodičov. Bola to hlavne mama, ktorá ma viedla k Bohu a hovorila mi o ňom. V detstve som sa dozvedel, že Boh existuje. Vedel som o Ježišovi Kristovi, ktorý na golgotskom kríži zomrel za naše hriechy. Asi v dvanástich rokoch som absolvoval konfirmáciu (ECAV).

V ďalších rokoch, v rokoch puberty a dospievania som hlavne pod vplyvom školskej výchovy, štátnej ideológie a spoločenskej atmosféry zavrhol vieru v Boha.

Presviedčali nás, že Boh neexistuje, že to je len výmysel primitívnych národov nevzdelaných ľudí, a že všemožná veda dokázala, že všetko vzniklo samo od seba cestami evolúcie. Uveril som tomu, zavrhol som Boha ako toho, ktorý neexistuje, lebo je to len ľudský výmysel a stal sa so mňa bigótny materialista a evolucionista.

Niekedy koncom 80. a začiatkom 90. rokoch minulého storočia v mojom živote nastal zlom. Prišiel pre mňa čas, že som začal hľadať Boha. Nebolo mi potrebné vysvetľovať, že Boh je. Ja som len pochopil, že pravdu mala stará mama a nie ja – Boh je, Boh existuje (Cesta k Bohu), ale ja som nesmierne ďaleko od neho. A to tak ďaleko, ako ďaleko sú od seba *mínus nekonečno* a *plus nekonečna*. To, čo som hľadal, bola cesta návratu späť k Bohu. To, že som hľadal skutočne cestu späť k Bohu som si uvedomil až po znovuzrodení. Usudzujem podľa toho, lebo od samého začiatku, ako som po svedectve nového kolegu na katedre fyziky o jeho viere, začal volať k Bohu, oslovoval som ho ako *Otče nebeský*. Teda, v mojom vedomí sa Boh nachádzal ako Otec. Usúdil som, že to môže byť len dôsledok náboženskej výchovy z detstva. To, čo som potreboval urobiť bolo pokánie a vyznať vieru. Boh sa nado mnou zmiloval a dal mi čas na pokánie. To sa stalo, ako píšem vo svojom svedectve, 1. februára 1992.

Vierou prijatá Biblia ako Božie zapísané slovo

Keď som sa po 1. februári, po mojom znova zrodení vrátil domov z chaty, opäť som siahol po Biblii. Bolo to tretíkrát v mojom živote, čo som si otvoril Bibliu. Opäť to bolo Evanjelium podľa Matúša. Tentokrát však to bolo už niečo iné. Tentokrát som jej už rozumel. Bola to zmena z ničoho nič. Verše sa ku mne prihovárali ako napísané adresne mne. Prvá moja reakcia bola začudovanie, čo sa to s touto knihou stalo? Vzápätí som si však uvedomil, že s Bibliou sa nestalo nič. To, čo sa stalo, sa stalo so mnou. Je to dôsledok môjho návratu k Bohu. Boh prijal moje pokánie a vieru v neho a som sním. Tá nesmierna vzdialenosť, ktorú som predtým vnímal medzi sebou a Bohom sa stratila, je preč. Som s Bohom. Som s ním, v jeho prítomnosti a Boh so mnou hovorí skrze Bibliu – skrze svoje zapísané slovo. To bola zrazu moja viera – tiež z ničoho nič. Porozumel som, že vieru, že Biblia je Božie zapísané slovo, skrze ktorú Boh hovorí k ľuďom, som dostal od Boha ako dar. A taký je môj vzťah k Biblii neustále aj v týchto dňoch: vierou som prijal, prijímam a vierou držím, že Biblia je Božie zapísané slovo.

Pri rôznych príležitostiach, biblickom vyučovaní, kázaním, boli predkladané rôzne archeologický vykopávky, archívne materiály a pod. ako dôkazy, že Biblia je pravdivá a je to Božie slovo. Najprv ma tieto skutočnosti zaujali a začal som si ich zhromažďovať, ale čoskoro som zistil, že všetky takéto faktické dôkazy kazia moju vieru v Bibliu ako Božie slovo, tak som sa nimi prestal zaoberať. Nie žeby som ich zavrhol, ale odsunul som ich do úzadia pamäte a používam ich len v prípade, keď hovorím s hľadajúcim, ktorý potrebuje počuť o takomto dôkaze. Dôkaz, že Biblia je Božie slovo nosím v sebe – je to viera o nej, ktorú som pri znovuzrodení dostal od Boha ako dar